

Anička na horách

Ivana Peroutková

ALBATROS

Ivana Peroutková

Anička

na horách

Ivana Peroutková

Anička na horách

Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2011
Illustrations © Eva Mastníková, 2011

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02793-7

Jak Dita pozvala Aničku na hory

Byl únor a s ním se blížily jarní prázdniny. Už za pár dní! Anička se těšila. Ráno nebude vstávat do školy a bude mít spoustu volného času. Každý den může bruslit na zamrzlém rybníku v Záběhlících. Jenže zima v Praze byla nevyzpytatelná. Místo sněžení začalo pršet. Bílý sníh se změnil v nevábnou špinavou břečku a led všude rychle roztával.

Zkrátka nastala obleva.

Anička seděla ve třídě. Ani neposlouchala, co paní učitelka vykládá, a smutně pozorovala deštivou oblohu. Vtom do ní šťouchla Dita. Přisunula k ní bílý papírek, na kterém bylo napsáno:

*Líbilo by se ti jet se mnou v neděli
na hory?*

Anička překvapeně vykulila oči. Jasně že by jela ráda, dokonce moc ráda. Ale jak mohla Dita napsat takovou strašnou hrubku?

Anička otočila papírek a na druhou stranu odepsala:

*Určitě s sebou pojednu. V líbilo se
po tvé písce vždycky měkké i.*

Jakmile si Dita její odpověď přečetla, poslala další papírek, na kterém stálo:

*Mně je i nebo y jedno, hlavně že pojeděš.
Jsi moje největší kamarádka !!!*

Anička se usmála. I Dita byla její největší kamarádka, třebaže dělala hrubky. A v tu chvíli zazvonilo.

O přestávce se Anička o horách dozvěděla víc.

„Já mám tetu a strejdu a oni mají v Jizerských horách óóóbrovskou chalupu,“ říkala Dita. „Ještě mají psy, kočky a koně! A blízko chalupy je kopec s vlekem. Jé, doufám, že umíš lyžovat?“

Anička váhavě přikývla. Popravdě na horách byla zatím pouze jednou, když jí bylo necelých šest let. V Jeseníkách. Tatínek ji tam sice lyžování naučil, jenže od té doby už uplynuly skoro dva roky. Co když lyžovat zapomněla?

„Uměla jsem to,“ usoudila Anička. „Akorát si nejsem jistá, jestli si to pamatuju.“

„Neboj, to si hned vzpomeneš,“ ujišťovala ji Dita.

„Já lyžovat neumím,“ ozvala se z lavice za nimi copatá Julja. „Ale jela bych s vámi. Mohla bych, když je ta chalupa tak óóóbrovská?“

„Jestli chceš, klidně můžeš. Tam se nás vejde,“ mávla rukou Dita. Potom se podívala na Katku, která seděla vedle Julji: „Kačko, a ty bys jela?“

Katka se na ni nepodívala. Jenom pokrčila rameny a unuděně řekla: „Nevím.“

Je čím dál nafoukanější, pomyslela si Anička. V poslední době se s ní vůbec nedá vydržet. Myslí si, že je nějaká výjimečná nebo co. Nic se jí nezdá. Všechno je pro ni málo. Nic ji nebaví. Je fakt hrozná. Jenom ať s námi nejede. Protože kdyby jela, pokazila by nám to.

Ale Dita začala Katku přemlouvat: „Pojed! Uvidíš, že se ti tam bude líbit. Aspoň na pár dní. Pojedeš?“

„Tak já si to teda ještě rozmyslím,“ odpověděla Katka stejně znuřeným tónem. Pak vylovila z batohu hřeben a začala si česat dlouhé hnědé vlasy, jako by jí bylo všechno úplně jedno.

Zato Anička se v duchu ještě víc vztekala: Co si o sobě myslí? To si snad přeje, aby ji všichni prosili na kolenou? Copak Dita nechápe, že tahle nafrněná Kačena bude na chalupě nad vším ohrnovat nos?

Dita to asi vážně nechápala. Nejspíš si představovala, že s Katkou bude na horách legrace. Tomu ovšem Anička nevěřila. Dokonce tím měla i pokaženou náladu.

Ten den pospíchala ze školy domů. Chvilí ležela na posteli a poslouchala, jak kapky deště bubnují na okno: Kap, kap, kap... kap, kap... kap, kap, kap...

V tom bubnování přemýšlela, co je komu jedno. Dítě bylo jedno, že psala hrubky. Kačeně bylo jedno, že ji zve Dita na hory. Ale Aničce vůbec nebylo jedno, že Kačena možná opravdu pojede. Nakonec si otevřela svůj deník a napsala do něj tuto zprávu:

10. února

*Pojedu s Ditou a Juljou na hory.
Možná pojede i Kačena, což mi
hodně vadí. Ale zatím se nebudu
nikomu říkat.*

Tohle si Anička slíbila a odhodlaně deník zaklapla.

U Tarka – a co si Anička málem zapomněla zabalit

Aniččino tajné přání, aby Katka nejela, se vyplnilo napůl. Katka totiž měla přijet až na druhou půlku prázdnin. Anička však zadoufala, že třeba nepřijede ani později, a byla spokojenější.

V sobotu si začala balit.

S tatínkem vytáhli z komory lyže, hůlky a lyžařské boty, které si Anička hned vyzkoušela. Naštěstí ji ještě netlačily. Maminka zase vyndala z šatníku lyžařskou kombinézu. Teplou bundu a šustivé nepromokavé kalhoty s kšandami. I ty Aničce byly, jen si musela povolit kšandy. Když sáhla do kapes, našla v pravé posmrkaný kapesník a v levé starý zmačkaný obal od tatranky. Aničku to trochu udivilo. Nepamatovala si totiž ani na kapesník, ani na tatranku, kterou v Jeseníkách určitě musela sníst.

Že by už zapomínala?

Anička hodila kapesník do špinavého prádla, obal do odpadkového koše a kombinézu si připravila na cestu.

Potom si do batohu naskládala připravené hromádky oblečení. Snad měla všechno, snad na nic nezapomněla.

Ale maminka na ni z kuchyně volala: „Aničko, ve špajzu je ztvrdlá půlka chleba. Když tam mají koně, mohla bys jim ji vzít.“

„Jé, ráda,“ odpověděla Anička.

Ovšem v tu samou chvíli ji napadlo, že by ještě mohla navštívit Tarka. Byl to její spolužák, a především největší kamarád. No, možná víc než kamarád. Nacvičovali spolu loutkové divadlo. Anička vodila princeznu a Tarek prince z Kaštanového království, který princeznu vysvobodil, a na konci si spolu měli dát pusy. Anička s Tarkem pokaždé mlaskli, aby loutková pusa byla slyšet. Jenže pak se na sebe vždycky tak zvláště podívali. Jako by oba mysleli na to samé. Co kdyby si místo loutek jednou dali pusy oni dva?

„Já musím ještě za Tarkem!“ oznámila nedočkavě Anička.

Za chvíli běžela v kapkách deště pod šedou oblohou, která jí tentokrát nepřipadala ani trošičku smutná.

V pokojíčku u Tarka bylo teplo a hezky. Na dlouhé poličce spořádaně visely všechny loutky. Aničce se nejvíc líbil kašpárek s rolníčkami na červenobílé čepičce. Nejzvláštnější byl nahrbený vlk s dlouhým ocasem. Docela strašidelně vypadal upír s vyvalenýma očima a dvěma dlouhými špičatými zuby.

Ale dneska spolu Anička s Tarkem divadlo nehráli. Měli jinou zábavu. Tarek vyndal ze šuplíku balíček s deseti žvýkačkami. Nejprve si vzali po jedné a zkoušeli vyfouknout bublinu. Když se jim to s jednou žvýkačkou nedařilo, strčili si do pusy druhou. Se dvěma žvýkačkami se jim bubliny zdály příliš malé. Tak si každý rovnou přidal dvě

další žvýkačky. Poctivě žvýkali a žvýkali, až začali společně pomalu vyfukovat.

To byly bubliny! Opravdu óóóbrovské!

Velké skoro jako jejich hlavy!

„Nevezmeme si tu poslední žvejku?“ navrhl Anička.

„Tak jo,“ souhlasil Tarek.

Pět žvýkaček v puse byla pořádná hmota. Anička cítila, jak ji z toho usilovného žvýkání začíná bolet čelist. Ale Tarek už vyfukoval, a tak se k němu přidala. Zkusili se bublinami opatrně dotknout. Jenže při doteku bubliny hned praskly a rozprskly se jim na tvářích.

„Ještě jednou,“ zaprosila Anička.

Přiblížili se podruhé, ale bubliny znovu praskly.

Zkusili to potřetí, pak počtvrté, popáté. Asi desetkrát se pokoušeli svoje bubliny spojit. Vypadalo to marně, a přece se jim to nakonec zázračně podařilo.

Nádherné průhledné bubliny zůstaly na okamžik v jednom bodě spojené.

A prsk! Zbyly z nich zase jen tenoučké lepkavé nitky na obličejích.

